

at lade hinanden høre; man maa sige lige saa lidt herhjemme, som man maa andre Steder.« »Men de diktatoriske Stater har forud for os, at de snakker ikke saa meget om Problemerne, de handler, de løser dem, det er det, man maa yde de diktatoriske Stater Anerkendelse for.« — I Sønderjylland var det blevet sagt Gang paa Gang, at det eneste, vi ikke kunde taale, var en yderligere Splittelse i *parlamentariske Partier*, »det svækker os nationalt«. Det Princip, som hele Systemet hviler paa, turde man altsaa ikke gennemføre dér, hvor det gælder nationale Opgaver. »Skulde vi saa ikke, hvor det virkelig drejer sig om nationale Opgaver, om Frigørelse af de danske folkelige Kræfter, som vil bevare det Rige, hvis Værn er lagt i vore Hænder, . . . se at komme ud af det, der splitter, og komme ud af det System, som ingen tør anbefale nede i Grænselandet, og naa frem til en Samling, hvor vi som danske ansvarsbevidste Mænd kan tage de Opgaver op, som Folket kræver løst.«

Jens Møller (Sl. P.) hævdede, at der hovedsagelig var tre Forhold, som havde voldt Ulykke i Nordslesvig og ført til de nuværende Tilstande i denne Landsdel, nemlig Ikke-Ordningen af Kapitalforholdene, den danske Valutapolitik fra 1919 til 1931 og Løsrivelsen fra gamle Handelsforbindelser mellem Nordslesvig og Tyskland. Selv om Danmark ikke havde haft Andel i selve Markinflationen og dermed Indfyldelse paa Markens Værdiforringelse, havde det paa den anden Side ene Ansvar for, hvorledes *Kapitalforholdene* med den værdiforringede Mark blev ordnet i Nordslesvig efter 1920. Regering og Rigsdag havde forsomt Pligten til at give de nødvendige Love til en Ordning mellem Kreditor og Debitor ved Overgangen fra Mark til Krone, og alle Henvendelser om en Omskrivning fra Mark til Kroner efter Parikurs, saaledes at Nordslesvig kunde arbejde paa lige Hammel med det øvrige Folk, var blevet uden Resultat. Den ydede Valutaregulering gav kun en Erstatning paa 20 pCt. og maatte betragtes som en social Foranstaltning: — Følgerne af den skæbnesvangre Ordning af Kapitalforholdene skulde snart vise sig: Landet var fuldstændig blottet for Egenkapital, og Erhvervenes Omlægning efter danske Forhold m. m. forarsagede uhyre Kronelaan, som ydedes til Rentesatser, der var 2—2½ pCt. højere end i det øvrige Land, og saaledes at Finansieringen skete med »en lille Krone« (50—60 pCt. Guld- og endnu langt mindre Realværdi). Til det Tab paa flere Hundrede Millioner Kroner, som Ikke-Ordningen af Kapitalforholdene havde voldt, havde den danske *Valutapolitik* i Aarene efter 1920 derfor føjet et nyt Tab, der var opgjort til 200 Mill. Kr. Herved var den nordslesvigske Befolkning tvunget i Knæ og lænkebundet til Kapitalen, og de Foran-